SABINE BOHLMANN

WELKOM bij de familie GRIEBEL

WIE IS ER NOU NORMAAL?

MET ILLUSTRATIES VAN DANIEL STEUDTNER

RUBINSTEIN

VOOR IEDEREEN DIE ANDERS IS

EN VOOR ALLE ANDEREN
DIE HEN DESONDANKS
OF MISSCHIEN WEL JUIST DAAROM
IN HUN HART SLUITEN.

13

Mistige zomernacht

Ze kwamen 's nachts. Op een vrijdag, de dertiende. Er hing mist in het doodlopende straatje en in het schijnsel van de straatlantaarns zag alles eruit als een potloodtekening.

Ottilie Smid kon niet slapen en stond uit haar slaapkamerraam een beetje naar de mist te kijken. Ze hoorde een auto die hoestend en proestend de straat binnenreed en voor huisnummer 13 tot stilstand kwam.

Uit het veel te kleine autootje stapten vijf gedaanten: drie grote en twee kleine. Verder zag Ottilie een schaduw die zich ook naar het huis haastte. En iets heel kleins dat erachteraan zigzagde. Het leek wel een hond. Maar Ottilie kon het allemaal niet goed zien, want de mist was te dicht, de nacht te duister en haar ogen niet scherp genoeg zonder de bril die nog op haar nachtkastje lag.

Eén voor één verdwenen de gedaanten het huis in, maar een van de kleine figuren bleef plotseling staan en keek op naar Ottilie. Heel even dacht ze dat ze onder de capuchon twee donkergele ogen zag oplichten. Maar wie had nou donkergele ogen?

Ottilie hield haar adem in. Opeens stak de kleine gedaante een hand in de lucht en begon te zwaaien. Tja, wat kon ze doen? Ottilie zwaaide terug. Toen was iedereen binnen en leek het alsof er niets was gebeurd. Alleen de auto stond nog voor de deur.

Net toen Ottilie haar bed weer in wilde, vloog er een zwarte kraai door de mist, recht op nummer 13 af. De vogel streek neer op de nok van het dak. Het leek wel alsof die daar altijd al had gezeten.

De volgende ochtend werd Ottilie gewekt door zonnestralen. Even dacht ze dat ze zich had verslapen, maar toen bedacht ze dat het de eerste dag van de vakantie was. Tot gisteren had ze in groep vier gezeten, bij juf Treiterink. Ze was blij dat ze na de vakantie een nieuwe juf zou krijgen.

Ze was alweer vergeten wat er vannacht was gebeurd. Of nou ja, niet helemaal. Maar Ottilie wist zeker dat ze het alleen had gedroomd. Het was namelijk zomer. En mist in de zomer – dat kon niet. En wie verhuisde er nou 's nachts? En dan ook nog eens naar een krakkemikkig, vervallen huis dat al jarenlang leegstond.

De kinderen in het straatje noemden het al heel lang *het spookhuis* en liepen er met een grote boog omheen.

Ottilie Smid had al vaak voor het huis gestaan en stilletjes gewenst dat er eindelijk weer een gezin in zou komen wonen. Met heel veel kinderen, die dan haar vrienden konden worden.

Ze ging rechtop in bed zitten, rekte zich uit een gaapte. Toen keek ze naar het hok van Kees de cavia, die al vlijtig aan een slablaadje zat te knabbelen.

'Eet smakelijk, Kees,' riep ze naar hem. 'Heb je lekker geslapen?'

Ze zette haar grote, ronde bril op, sprong uit bed en rende de trap af naar de keuken. Ze stak haar neus in de lucht. Haar vader stond met een schort aan bij het fornuis. Ook op zijn neus stond een dikke bril, die net helemaal beslagen was omdat de oven openstond.

'Goeiemorgen, liefje. Ik heb een tulbandcake gebakken. Voor de nieuwe buren. Als welkomstcadeautje.'

Ottilies ogen werden groot. 'Nieuwe buren?' vroeg ze. Ze ging aan tafel zitten en deed haar lievelingscornflakes in een kommetje.

'Blijkbaar zijn ze vannacht aangekomen op nummer 13,' zei haar vader.

'Vannacht?' Ottilie schonk melk over haar cornflakes en merkte dat ze een beetje onrustig werd.

'Zeg, heb je vannacht gedroomd dat je een papegaai

was, Ottilie?' Het meisje schudde haar hoofd. 'Je praat me de hele tijd na!'

Ottilie stopte met kauwen. De radertjes in haar hoofd begonnen te draaien. Dan was het toch geen droom geweest. Die gedaanten vannacht, de mist en al die andere dingen – het was allemaal echt gebeurd. Ze sprong op van haar stoel en rende naar het raam.

'Ottilie, eerst je eten doorslikken! Niet rennen met volle mond!' riep haar vader.

Maar zijn dochter hoorde het niet. Ze trok de gordijnen opzij en keek naar nummer 13. 'In het spookhuis? Echt, papa? Alles ziet eruit als altijd. Behalve dan...' Ottilies blik viel op de auto.

'Heb je de auto gezien?' vroeg haar vader haar precies op dat moment. Hij stak een satéprikker in de cake om te kijken of hij al gaar was. 'Echt een ouwe roestbak. Dat dat ding überhaupt nog rijdt...' Papa Smid haalde de cake uit de oven. 'Mama is al naar haar werk, ik moest je een kus van haar geven.' Hij zette de dampende cake op het aanrecht, liep naar Ottilie en gaf haar een kus op haar hoofd.

'Dank je!' zei ze, terwijl ze het huis in de gaten bleef houden. Geen beweging aan de overkant.

'Die liggen vast nog te slapen. 's Nachts verhuizen is ook wel een beetje gek,' dacht Ottilies vader hardop na en hij keek ook naar het huis.

'Als eerste moeten ze de ramen gaan zemen!' vond Ottilie.

‘Ik ben bang dat vieze ramen wel het kleinste probleem zijn bij dat huis. Ik vraag me af waarom ze het huis niet eerst hebben opgeknapt voor ze er zijn gaan wonen. Het zal er wel lekker muf ruiken, er is al jaren geen raampje open geweest. En of de stroom het nog doet? En de waterleidingen? Ik betwijfel het.’

Toen zag Ottilie de kraai, die nog altijd op de nok van het dak zat. Roerloos, alsof het een standbeeld was.

